

PLAYING FOR KEEPS #5

HARTVERSCHUREND EN TEDER

BREATHE WITH ME

BECKA MACK

HOOFDSTUK 1

IK GA NOOIT OP MIJN KNEIËN VOOR IEM... OEPS, IK ZIT OP MIJN KNEIËN

CARA

*Drieënhalf jaar geleden
De avond dat we elkaar ontmoetten*

‘Neuk mijn mond en zeg dat ik moet slikken. Dit is veel te veel eten.’

Ik druk mijn hand tegen mijn voorhoofd, paniek kruipt omhoog in mijn keel terwijl ik toekijk hoe de cateraar doos na doos met warm eten naar binnen sjouwt.

Eén ding over Cara Nicole Hunter? Ik ben extreem overtuigend.

Ik weet wat je denkt: Cara, lieverd, dat wisten we al.

Maar de echte vraag is: hóé komt het dat ik zo overtuigend ben?

Eerlijk antwoord? Een gave van God.

Wat dat voor mij betekent? Dat ik veel dingen krijg in het leven. Vooral mijn zin.

Echt, wat zou ik me nog meer kunnen wensen?

De zwerfkat met drie poten die op een regenachtige avond voor onze deur opdook toen ik acht was? Die sliep zes jaar lang op mijn kussen nadat ik één traan liet toen papa nee zei omdat opa allergisch was. (Hij zou toch niet het eeuwige leven hebben.)

Het schoolreisje dat mijn geschiedenisleraar organiseerde naar het aquarium op mijn zestiende verjaardag? Zoals ik hem vriendelijk uitlegde, hoort geen enkel zestienjarig meisje zo’n historisch moment vast te zitten in een klaslokaal.

En die zeven jaar oude cabrio met twee deuren die ik móést hebben toen ik twintig was, maar vijfduizend dollar te duur was?

Daar reed ik mee weg, met duizend dollar extra in mijn zak, na niets meer dan één keer knippen met mijn wimpers, het bijten op mijn onderlip en een gefluisterd ‘alsjeblieft’.

Dingen lopen altijd zoals ik wil, en toch, zodra de laatste doos eten op het aanrecht van de te kleine keuken in de charmante

feestzaal wordt gezet, herinner ik me dat vier maanden geleden, toen ik met Debbie sprak – de eventcoördinator van de Vancouver Vipers, of waren het de Vixens? – het níét ging zoals ik wilde.

Ik hield vol dat Debbie maar de helft van wat ze vroeg nodig had, en zij hield vol dat ze alles nodig had. Ik bleef bij mijn standpunt, maar zij nog harder bij het hare, met een grijns alsof ze iets wist wat ik niet wist. Er zat niets anders op dan haar met open mond na te staren toen ze vertrok, al mijn gedachten samengebald tot één grote *wat de fuck*. Mijn hele wereld stond op zijn kop, en ik had geen idee hoe ik verder moest leven.

Dat was de uitleg die ik mijn beste vriendin, Olivia, gaf toen ik haar die avond vriendelijk vroeg om een hoofdmassage, taco's en een kan margarita's.

Toch zette ik door, want nog iets over Cara Nicole Hunter? Niks kan me uit het veld slaan.

Maar als ik de Vancouver Vixens – of hoe ze ook heten – kwijtraak omdat ik ze vijfenzeventig procent van hun budget aan eten heb laten uitgeven, dan ga ik eraan.

Sinds ik twee jaar geleden afstudeerde aan de universiteit van Vancouver werk ik me uit de naad om *Fête & Flair* van de grond te krijgen. Begrijp me niet verkeerd: het organiseren van schitterende bruiloften is leuk geweest. En die extravagante bar mitswa afgelopen zomer? Ze gaven me zo'n royale fooi dat ik Olivia vijf dagen lang mee naar Nashville kon sleuren, waar ik mijn *ride a cowboy*-droom heb waargemaakt.

Maar ik ben klaar voor meer.

Ik kan niet de enige eventplanner zijn die droomt van feesten waar mensen naakt wakker worden naast hun aartsvijand, geen idee hebben wat er is gebeurd behalve dat één: de seks zonder twijfel de beste ooit was, en twee: het feest legendarisch, toch?

Bonuspunten als het feest ook nog eens een bak geld ophaalt voor een goed doel.

Deze organisatie organiseert haar allereerste benefietavond voor The Family Project, een stichting die een lokaal kinderkuis ondersteunt, en ik kan dit absoluut niet verpesten.

'Dat laat ik niet gebeuren,' mompel ik, terwijl het eten door de zaal wordt gedragen naar de tafels achterin. Debbie, de coördinator van de Vixens, stond helaas op een buffet.

'Wat?' Shazia komt naast me zitten, nippend van haar extra grote latte. Blijkbaar heeft mijn assistente cafeïne nodig om mij aan te kunnen. Brutale meid, ik weet het.

‘Je bent al tien minuten tegen jezelf aan het praten, en je ziet eruit alsof je gaat braken.’ Ze trekt haar blouse recht en glijdt met haar vinger langs haar kaak, over de rand van haar dieppaarse hijab. ‘Doe dat niet in mijn buurt. Je bederft nog mijn outfit. Die jongens...’ Ze kust haar vingertoppen. ‘Om door een ringetje te halen.’

‘Welke jongens?’

Haar wenkbrauwen schieten omhoog. ‘Het team?’

‘De Vixens?’

Ze rolt met haar ogen. ‘De Vipers, Cara. Ik heb ze gisteravond allemaal opgezocht, en laat ik je zeggen: ik was al jaren ijshockeyfan geweest als ik had geweten dat de spelers er zó uitzien. Nummer zevenentachtig heeft duidelijk al wat meegemaakt; het zal wel aan die kuiltjes liggen.’

‘Zou het kunnen dat hij gewoon een charmante persoonlijkheid heeft?’ opper ik met een spottende blik terwijl ik naar de buffettafels loop.

Shazia trekt een gezicht. ‘Charmante persoonlijkheid? Nee joh, hij heeft die blik. Je weet wel, die waarvan jij altijd zegt dat hij van iemands gezicht geslagen moet worden.’

‘Ah. De fuckboy-blik. Die ken ik maar al te goed.’

Ik til de deksels van de warmhoudschalen op, adem de geuren in en zucht. Op dat moment komt Debbie binnen, haar arm door die van haar man, en ik wijs meteen naar haar.

‘Ik ben nergens verantwoordelijk voor als dit eten niet allemaal opgegeten wordt,’ zeg ik met een dramatische zwaai van mijn armen. ‘En het is nieuwjaarsdag, Debbie. Wat als je gasten het nieuwe jaar zijn begonnen met een of ander cultachtig dieet en geen hap willen eten?’

Ze grijnst, maakt haar jas los en mompelt iets over dat we ons daar geen zorgen over hoeven te maken.

Ik slaak een verraste kreet als ik haar zie in een schitterende rode jurk. ‘Debbie! Kijk jou eens!’

Ik trek haar jas uit en schud haar losse zilveren krullen door elkaar zodra ze haar gebreide muts afzet.

‘Albert,’ zeg ik terwijl ik haar man aanstoot. Zijn ogen zijn groot en schieten heen en weer tussen mij en zijn vrouw, waarschijnlijk omdat hij me vanmiddag nog door de zaal zag stormen tijdens het opbouwen. ‘Heb jij je vrouw al gezien?’

‘Heb ik... ze is... ze is...’ Hij haalt diep adem, strijkt een hand over zijn stropdas en knipoogt naar Debbie. ‘Prachtig. Zoals altijd.’

‘Ben je van plan vanavond je slag te slaan?’ vraag ik, met een knik in Debbie’s richting en een knipoog. ‘Debbie is altijd IVS.’

‘Wat is IVS?’

‘In voor seks. Toch, Deb? Een paar drankjes en jij staat straks op tafel te dansen.’

Debbie snuift en geeft me een speelse tik. ‘Dit is een benefiet voor kinderen uit het pleegzorgsysteem, mevrouw Hunter.’

‘Precies.’ Ik kijk haar streng aan. ‘Denk daar dan aan als je zes drankjes verder bent en Albert de bezemkast in probeert te sleuren.’

Ze lacht, maar die verdwijnt langzaam als ze ronddraait, haar ogen glinsterend terwijl ze de ruimte in zich opneemt: een fonkelend winterwonderland, zonder de kille vochtigheid van januari aan de westkust.

‘Het is prachtig, Cara. Je hebt fantastisch werk geleverd, maar dat verbaast me niet.’

Vier maanden geleden, toen ik haar vroeg of ze mijn kleine evenementenbureau een kans wilde geven, had ze gezegd: vrouwelijke ondernemers doen iets met me. Daarna vroeg ze of ik een drankje met haar wilde doen, en vier uur later ontmoette ik Albert, die haar uit de bar kwam halen omdat ik haar had overtuigd om Jägerbombs te drinken.

Ik heb al gezegd dat ik overtuigend ben, toch?

‘Je blijvende vertrouwen stel ik zeer op prijs.’ Mijn blik dwaalt naar de buffettafel, en ik voel hoe mijn gezicht betreft van ellende.

‘Het is niet te veel eten,’ zegt ze, haar stem doordrenkt van amusement.

‘Je hebt gelijk.’ Ik snuif en recht mijn schouders. ‘Want ik blijf vanavond hier en prop elk stukje van dit eten in mijn mond als het moet. En als ik morgen ziek ben, dan kom jij maar langs om voor me te zorgen.’

Nog een snuif.

‘Ik drink het liefst toasted marshmallow lattes met een hartje in het schuim, want dat laat me speciaal voelen. En als je dan meteen mijn haar wilt vlechten en me complimenten wilt geven, zou dat ook fijn zijn.’

Debbie rolt met haar ogen en mompelt iets over dat ik bijna net zo dramatisch ben als iemand die Carter Beckett heet. Of ik hem meteen leuk vind omdat we op elkaar lijken, of hem haat omdat niemand Cara Nicole Hunter overtreft? De tijd zal het leren.

Wanneer de eerste gasten binnenkomen, glip ik naar achteren, maar niet zonder de blik van verwondering op hun gezichten in me

op te nemen. Dat moment herinnert me er telkens aan dat ik de juiste weg heb gekozen, de juiste dromen heb nagejaagd en keihard heb gewerkt om te komen waar ik nu ben.

Ik zei dat dingen me makkelijk afgaan, maar dat betekent niet dat ik me niet uit de naad werk om het leven te krijgen dat ik wil.

Het volgende uur besteed ik aan de voorbereiding van de veiling, en wanneer alles twintig minuten te vroeg klaarstaat, gun ik mezelf eindelijk een moment om op adem te komen.

In mijn tas vind ik een pakje Skittles en een pakje M&M's, die ik allebei openruk. Ik laat wat snoep in mijn hand vallen, slik het handje met een tevreden hummetje door en beantwoord Shazia's afkeurende blik met een knipoog, terwijl ik het snoep wegspoel met een glas rode wijn.

'Ik weet het,' zucht ik, terwijl ik de wijn in mijn glas ronddraai en het etiket op de fles lees. 'Een merlot uit 2008. Die hoor je te proeven, niet achterover te slaan. Ik ben een schande.'

'Het zijn de gemixte Skittles en M&M's die je een monster maken, Cara. Speel geen spelletjes.'

Ik hou haar blik vast, gooi nog een handje in mijn mond en lik over mijn lippen zodra ik heb doorgeslikt. 'Ik speel geen spelletjes, Shazia.'

Ze zucht, schenkt zichzelf een glas water in en wappert haar rood aangelopen gezicht koelte toe terwijl ze drinkt. 'Misschien moet jij eens spelletjes spelen met een van die kerels daarbuiten. Het zijn helse seksgoden.'

Ik beschouw het als een persoonlijke overwinning elke keer dat Shazia de woorden 'helse seksgoden' gebruikt. 'Hoe sexy kan een pickleballspeler nou zijn?'

'Ijshockeyspeler,' corrigeert Shazia.

Luister, ik doe niet aan sport. Iedereen weet dat ik niet aan sport doe.

Oké, om de tien dagen of zo sleurt Olivia me mee naar hot yoga, maar ik breng het grootste deel van de les door met klagen dat mijn lichaam niet zo hoort te buigen, tenzij ik geneukt word. Daarna lig ik als een zeester op de mat. Vervolgens overtuig ik Olivia ervan om onderweg naar huis te stoppen voor burgers en milkshakes – ik moet in balans blijven – en kruip ik bij haar op de bank nadat ik haar heb laten toegeven dat ze van me houdt.

Maar goed, ijshockey dus. Ik heb 'beroemdste ijshockeyspeler' gegoogeld en kreeg een foto van een oudere man genaamd Wayne Gretzky. Daar stopte mijn zoektocht. Begrijp me niet verkeerd, ik heb

niks tegen oudere mannen, maar arme Wayne zag eruit alsof hij me al tien jaar niet meer aan zou kunnen. In zijn jongere jaren daarentegen? Schrijf me maar in, met z'n matje en al.

Olivia kon dat niet waarderen. Ze is blijkbaar gek op ijshockey, want na een lange, geschokte stilte volgde een kalme, doodenge dreiging om me te onterven. Pech voor haar; ze heeft haar ziel zes jaar geleden al aan de mijne vastgeklonken, op de dag dat onze blikken elkaar kruisten in onze piepkleine studentenkamer en we samen twee shots tequila dronken. Ze komt nooit meer van me af.

'Ik mag Debbie wel. Als dit goed gaat, huurt ze me vast opnieuw in voor toekomstige evenementen. Dus ik kan niet met de spelers naar bed gaan.'

Shazia zucht dramatisch en kijkt me vanonder haar volle, donkere wimpers aan. 'Een echte vriendin zou me via haar een spannend leven gunnen.'

'Luister.' Ik zet mijn glas wijn neer en gluur door de deur om te zien of ze klaar zijn voor de veiling. 'Ik ga nooit op mijn knieën voor iem...'

O.

O, jezus.

Jezus, wat de verdomde fuck.

'Dat is... dat is niet...' Mijn mond wordt droog terwijl ik met wilde gebaren wijs naar de gigantische groep mannen achter in de zaal, die zich volproppen met eten. 'Wayne Gretzky.'

Shazia snuift. 'Wayne Gretzky? Die is al twintig jaar met pensioen. Hoe oud dacht je dat die spelers waren, Care?'

'Ik dacht... ik dacht...' Mijn grip op zowel mijn verstand als mijn snoep verslapt. De M&M's en Skittles glijden uit mijn hand en stuiteren over de vloer. De hoofden van alle mannen bij de buffettafel schieten tegelijk omhoog, ogen speurend, alsof ze het geluid van gevallen eten instinctief herkennen.

Lieve verdomde moeder, wat zijn ze knap. Knap en breed en lang. Lang, lang – wat altijd een pluspunt is voor een koningin van een meter achtenzeventig.

'Snoep,' mompelt een van hen, zijn groene ogen schieten van mijn gevallen snoep naar mijn gezicht en dan naar zijn vrienden. Hij wijst met zijn bord eten naar mijn voeten en krijgt zichtbaar kortsluiting terwijl hij op de schouder van zijn teamgenoot klopt. 'Ze gaat het toch niet... ze gaat het toch niet verspillen, hè? Tiensecondenregel! Tiensecondenregel!'

Zijn vriend zucht. 'Het is de vijfsecondenregel, Carter, geen tien.'

De blik van Carters vriend dwaalt over het verspreide snoep en hij vertraagt alsof hij door stroop beweegt zodra hij blijft hangen bij mijn spitse hakken. Blauwe ogen glijden traag omhoog langs mijn benen, en zijn keel beweegt terwijl zijn blik over mijn heupen dwaalt langs mijn strakke rode jurk. Nog verder omhoog, en elke centimeter van me begint te tintelen onder zijn onverzadigbare blik. God, ik vóél het... als een hand die ruw langs mijn zij omhoogglijdt, mijn taille vastgrijpt, dan mijn keel.

En dan vindt die blik de mijne. Warm en helder, als zon en zomer, die me van mijn tenen tot aan mijn borst verwarmt, tot het naar mijn wangen kruipt.

Ogen die onmogelijk groot en vol bewondering zijn, alsof hij net heeft ontdekt dat er een achtste wereldwonder bestaat en dat het recht voor hem staat.

Die ogen doen me bevriezen. Ze stelen de woorden uit mijn keel, mijn naam uit mijn geheugen.

Ik weet niet wat het is, echt niet. Misschien omdat al mijn vermoeidheid in één klap verdwijnt, alsof na een storm de lucht weer strakblauw en helder wordt. Misschien omdat die ogen elk stukje van mijn aandacht opeisen en me uitdagen om weg te kijken.

Ik kan het niet. Ik kan niet weggijken. En ik weet niet waarom.

Voor het eerst in mijn leven sta ik stil en vergeet ik alles.

‘Cara!’

Handen grijpen mijn schouders en trekken me in een warme omhelzing. Debbie glimlacht naar me. ‘Heb je het gezien? Ze eten al dat eten op! Ik zei het toch! Jij bent me tequilashots verschuldigd.’

Ze volgt mijn blik over haar schouder en fluit zacht. ‘Ah. Ik zie dat je de aandacht hebt getrokken van onze favoriete linkse speler.’

Ik snap niet wat politiek hiermee te maken heeft, maar haar woorden rukken me uit mijn trance. Met moeite kan ik mijn blik van hem losmaken, zodat ik de rest van hem in me kan opnemen, en holy fuckballs – kijk eens naar die handen. Die dingen zouden een meisje compleet kunnen breken.

Ik laat mijn vinger langs het fijne gouden kettinkje aan mijn hals glijden, en er schiet warmte door me heen terwijl ik me voorstel hoe een van die handen mijn keel omvat, me op mijn plek houdt en diep in me stoot.

De man naast hem geeft het op met mijn gevallen snoep, zucht theatraal en... stampet met zijn voet. Hm. Dat moet die dramatische *Carter Bucket* zijn over wie Debbie het eerder had.

‘Het is al véél langer dan tien seconden,’ jammert hij. ‘Nu krijgt niemand het snoep.’

Mijn huidige obsessie haalt zijn blik geen seconde van de mijne wanneer hij nog eens zegt: ‘Vijfsecondenregel, Carter, geen tien.’

Carter Buckets frons verandert langzaam in een grijns wanneer hij van zijn vriend naar mij kijkt, en het kwartje lijkt te vallen. Met alle zelfverzekerdheid van een man die denkt dat hij de wereld bezit, loopt hij op me af.

Tot mijn frustratie moet ik toegeven dat hij beeldschoon is. Het soort man dat je doet geloven dat God misschien écht bestaat. Lang en breed, met een kaaklijn alsof die uit marmer gehouwen is, kuiltes in zijn wangen waarvan ieder meisje knikkende knieën zou krijgen, een warrige bos kastanjebruin haar en ogen zo groen dat ze bijna licht geven.

‘Hé,’ fluistert hij. ‘Ik ben –’

‘Nee.’

Zijn mond zakt open, en zijn teamgenoten, plus Debbie, grinniken.

‘Wat? Maar ik...’

‘Ik vermoed dat dat woord moeilijk voor je te begrijpen is, hè? Zie je, ik zei “nee”, maar ik vrees dat jij hoorde: “Praat vooral verder tegen me.”’

Mijn glimlach is even zacht als neerbuigend wanneer ik twee vingers onder Carters kin leg en zijn mond zachtjes sluit.

‘Voor de duidelijkheid: fuck nee, fuckboy.’

‘O mijn god,’ mompelt een van de mannen, en hij gaat met een hand door zijn blonde golven. ‘Het gebeurt echt.’

‘Ik heb nog nooit zoiets gezien,’ fluistert een ander, zijn donkere krullen vallen voor zijn felblauwe ogen terwijl zijn hoofd heen en weer schiet om niets te missen. ‘Ik ben... gefascineerd.’

‘Sprakeloos,’ bromt degene die verantwoordelijk is voor de paniek in mijn borst én tussen mijn benen. De manier waarop hij zijn blik over me laat glijden alsof het zijn volste recht is, zet me vanbinnen in lichterlaaie. En die grijns? Die zegt me dat ik er maar beter aan kan wennen.

Maar ik ga niet zó makkelijk op mijn knieën.

‘Maak een foto,’ zeg ik droogjes, terwijl ik mijn blonde haar over mijn schouder gooi.

Ik buk om het gevallen snoep op te rapen, werp een blik over mijn schouder en knipper met mijn wimpers, net op het moment dat

zijn grijns breder wordt en zijn ogen naar mijn billen zakken. 'Dan heb je er langer plezier van.'

'Wacht,' roept hij terwijl ik richting de deur loop. 'Je bent iets vergeten.'

Ik bekijk mijn glanzend rode nagels. 'Kan niet heel belangrijk zijn als ik het al ben vergeten.'

Hij lacht zacht, schudt zijn hoofd zo subtiel dat ik het bijna mis. 'Ah, maar dan vergis je je.'

Ik open mijn mond om te zeggen dat ik me nóóit vergis en dat hij dat gerust mag noteren, maar hij steekt zijn hand op om me het zwijgen op te leggen.

'Ik weet het, ik weet het. Jij hebt altijd gelijk, en het is belachelijk dat ik dat in twijfel trek. Maar doe me een plezier, deze ene keer?'

Ik streel met mijn tong langs mijn tanden om mijn grijns te onderdrukken. 'Ga je gang.'

'Zie je, je bent vergeten mijn naam te vragen.' Zijn blik dwaalt opnieuw over me heen, alsof hij elk detail in zijn geheugen wil branden. Hij legt een hand op zijn hart, als de heilige die hij blijkbaar is. 'En het zou harteloos van me zijn om je te laten gaan zonder die kennis.'

'Mmm. Een attente man, nietwaar?'

'Yup.' Hij steekt zijn grote handen in zijn zakken, en jesus, die man lijkt maar niet te stoppen met glimlachen. Hij buigt zijn hoofd een beetje. 'Emmett Brodie, tot je dienst, mijn koningin.'

O mijn god. Eindelijk een bijnaam die ik verdien. Ik wil erin baden als in zonlicht, me erin wentelen, maar Emmett Brodie is nog niet klaar.

'En aangezien jij nooit belangrijke dingen vergeet...' Hij graait in zijn achterzak en haalt zijn telefoon tevoorschijn. '...was je net van plan me je nummer te geven.'

Ik kruis mijn armen voor mijn borst om te verbergen dat mijn tepels inmiddels fier overeind staan. 'Wat een haast. Ga je me niet eerst vragen hoe ik heet?'

'Nee hoor. Dat weet ik al.'

Met een brede, zelfverzekerde grijns drukt Emmett Brodie zijn telefoon in mijn hand. Het scherm licht op en staat open op 'nieuw contact', maar het naamveld is al ingevuld.

Mevrouw Brodie.

Voor het eerst in mijn leven slaat mijn hart een slag over.

Een schaduw valt over me, en de lucht wordt uit mijn longen

gezogen wanneer perfecte, volle lippen naar mijn oor toe leunen. Zijn warme adem strijkt langs mijn hals.

‘Kom op, mevrouw Brodie. Hoe sneller we de formaliteiten afronden, hoe sneller we aan het leuke deel toekomen, zoals mijn ring om jouw vinger en jij in mijn bed, voor de rest van ons leven.’

Ik, Cara Nicole Hunter, heb gefaald.

Ik ben geen zelfverzekerde koningin meer.

Ik ben een hysterische koningin, weggedoken in het achterkamertje waar ik al zit sinds ik Emmett Brodie zonder een woord achterliet, na hem toch mijn nummer te hebben gegeven.

Dat deed ik met al het zelfvertrouwen van de wereld: met knipperende wimpers en wiegende heupen. En zodra de deur achter me dichtviel, brak het angstzweet me uit. Ik dronk nog een glas wijn, toen nog één, en stuurde Olivia zeventien berichtjes achter elkaar.

Kijk, ik hou van mannen. Ze zijn heet, gretig, en sommigen weten wat ze met hun vingers, tong en pik moeten doen; dat noem ik de heilige Drievuldigheid.

Maar, lieve Jezus, met alle respect, zeker vijfenzeventig procent van de mannen met wie ik praat laat me denken: *Echt waar? Was jij de snelste zaadcel?*

Ik heb geleerd dat je bij de meeste mannen niet alles kunt hebben: het uiterlijk, de vaardigheden in de slaapkamer én de persoonlijkheid.

Ik offer er altijd één op voor de ander, en omdat ik al een tijd niets serieus zoek, hooguit een stevige beurt waar ik een dag van moet bijkomen, laat ik meestal de persoonlijkheid schieten.

Maar die man die ik zonet achterliet?

Die is niet alleen meer dan een meter negentig aan gouden haar, hemelsblauwe ogen en een grijns die elk slipje doet smelten, omlijst door een perfect gebeitelde kaaklijn.

Hij is ook gevat. Zelfverzekerd. Een tikje arrogant, terecht trouwens. Slim ook. En al die eigenschappen samen?

Een dodelijke combinatie, waardoor ik mezelf erop betrap dat ik mentaal mijn agenda voor de komende vijftig jaar zit te herschikken.

Voor een man.

Ben ik mijn verdomde verstand verloren?

Ik wuif mijn gedachten weg met een handgebaar net op het moment dat Debbie wankelend de kamer binnenkomt.

‘Cara, ik kan je niet genoeg bedanken. Het was zo’n prachtige avond.’ Ze slaat haar armen om me heen, en ik zak in een omhelzing die opmerkelijk veel naar tequila ruikt. ‘Ik kan niet geloven hoeveel geld we hebben opgehaald. Heb je gehoord dat Emmett vijftigduizend dollar heeft gedoneerd?’

Ik heb dat misschien gehoord. Of misschien ook niet.

Ik heb misschien ook in paniek bijna overgegeven toen Shazia zijn salaris opzocht en me het scherm onder mijn neus duwde. Godzijdank voor het noodtoiletasje in mijn werktas. Nadat ik mijn tanden had gepoetst, gebruikte ik nog een glas rode wijn als mondwater.

Serius, negen miljoen per jaar? Wie de... Wat de...

Ik wapper koelte toe naar mijn gezicht voor de vijftigste keer vanavond, terwijl de hitte me naar het hoofd stijgt.

Debbie grijnst breed en wiebelt met haar wenkbrauwen. ‘Hij is knap, hè?’

‘Is dat zo? Niet opgemerkt.’

Ik verberg mijn gezicht door een flinke slok wijn te nemen. Tenminste, ik gorgel er niet meer mee.

‘Stel dat, hypothetisch gezien, de Vipers *Fête & Flair* zouden inhuren voor toekomstige evenementen, en de eigenaar van *Fête & Flair*, hypothetisch natuurlijk, met een van de spelers naar bed zou gaan... wat is dan jullie beleid?’

Debbie tikt nadenkend tegen haar kin.

‘Weet je, nu je het zegt, ik geloof niet dat we daar een beleid voor hebben bij externe partners.’

Ze knipoogt als haar man zich bij ons voegt, met de jassen in zijn hand.

‘Weet je zeker dat we niet moeten blijven helpen opruimen? Je bent hier helemaal alleen.’

‘Alsjeblieft niet. Ga naar huis en laat je goed nemen, Deb. De schoonmaakploeg komt om één uur. Dan ga ik ook naar huis.’

Debbie geeft me een klein kneepje in mijn schouder. ‘Je bent een engel van vlees en bloed. Ik bel je maandag.’

Wanneer de deuren achter hen dichtvallen, wentel ik me in de stilte. Dit is altijd mijn favoriete moment. De combinatie van de rommel en de rust. Doet me denken aan hoe het in mijn hoofd soms voelt.

Mijn telefoon pingt, en ik zucht bij het bericht dat op het scherm verschijnt.

PRESTON (FINANCIËLE BRO, MOEDERCOMPLEX)

Alsjeblieft, schatje. Wat kan ik doen om nog een kans te krijgen?

Jezus, hij weer? Ik moet echt van die kerel af.

IK

3000 dollar.

PRESTON (FINANCIËLE BRO, MOEDERCOMPLEX)

Echt???

IK

Dan denk ik erover na.

Dat ga ik natuurlijk niet doen, maar er zijn minstens twintig berichten zoals deze, verspreid over de afgelopen maand, en ik weet gewoon niet meer hoe ik het hem duidelijk moet maken. Geld vragen zou hem moeten afschrikken.

Mijn telefoon pingt opnieuw, en ik verslik me bijna in mijn wijn.

Plots voel ik warmte tegen mijn rug, en mijn hersenen slaan op hol wanneer grote handen aan weerszijden van me op het keukenaanrecht landen en mij insluiten.

‘Drieduizend dollar,’ fluistert Emmett Brodie, zijn kin op mijn schouder terwijl hij naar het scherm kijkt, waar de nieuwe bankoverschrijving oplicht. ‘Van?’

Ik adem diep in tegen de spanning in mijn borst, de warmte die zich langzaam door mijn lichaam verspreidt. ‘Mijn ex. Hij wil me terug.’

‘Aha.’ Zijn ogen vinden de mijne. ‘Nou, vooruit dan. Zeg maar dat je bezet bent.’

Ik slik een glimlach weg terwijl ik zijn blik vasthou, zelfvoldaan, en typ een bericht.

IK

Ik heb erover nagedacht. Het blijft een nee.

‘Brave meid. Al klonk dat niet bepaald als “ik ben bezet”.’

Ik draai me tussen zijn armen door en leun met mijn rug tegen het aanrecht. 'Omdat ik dat niet ben.'

'Niet?' Hij kantelt zijn hoofd, een speelse schittering in zijn blauwe ogen. 'Hm. Daar moeten we dan maar eens iets aan veranderen.'

Ik til mijn glas wijn naar mijn lippen. 'Schattig, dat je zulke hoge ambities hebt.'

Emmett veegt het spoor van zijn glimlach weg met zijn duim. 'Wanneer mag ik je mee uit nemen?'

'Mijn agenda zit vol.'

'Maak 'm leeg.'

'Ik weet niet of ik geïnteresseerd ben.'

'Dat ben je.'

'O ja?'

Zijn blik glijdt naar mijn borsten, waar mijn tepels hem gretig lijken te begroeten. Die liegen nooit.

'Zeker weten,' zegt hij zacht.

Ik vang een druppel wijn die langs mijn glas glijdt met het puntje van mijn tong. 'Morgen.'

'Morgen? Weet je het zeker? Waarom niet nu meteen?'

'We kennen elkaar net. Ik doe nooit iets op dag één. Deugd en zo.'

'Deugd is heel belangrijk.' Hij tikt op mijn telefoon, waardoor het scherm oplicht en duidelijk maakt dat Preston, na drieduizend dollar en om twee voor twaalf 's avonds, het nog steeds niet begrijpt. 'Goed dan. Morgen.'

Hij leunt naar voren, en mijn lichaam verstijft.

Wanneer zijn warme lippen mijn jukbeen raken, kom ik weer tot leven. Ik klem mijn vingers om mijn wijnglas alsof het mijn laatste restje gezond verstand is.

'Dit is mijn favoriete verjaardag ooit,' fluistert hij tegen mijn huid.

'Wat? Het is je verjaardag?'

'Mhmm. Nog twee minuten. Nieuwjaarsbaby, net zevenentwintig. Voelt een beetje als de eerste dag van mijn leven.'

'Gefeliciteerd,' zeg ik schor. Mijn huid gloeit door het gevoel van zijn lichaam tegen het mijne, zijn vingers die door mijn haar glijden. 'Wat heb je gekregen?'

Zijn hand zakt naar de holte van mijn rug, zijn stem een fluistering tegen mijn oor. 'Jou.'

Mijn hart bonst terwijl ik er een hand op leg en mezelf toefluister dat ik hem niet moet terugroepen. Niet moet vragen om te blijven. Hij geeft me de kans niet eens.

Voordat hij door de achterdeur verdwijnt, knipoogt hij. 'Welterusten, mevrouw Brodie.'

Ik open mijn telefoon, negeer het bericht van Preston – *zou nog eens tweeduizend helpen?* – en scrol naar Olivia's contact. Het is bijna middernacht; er is geen kans dat ze opneemt, maar ik bel haar toch.

Ik sta op het punt een vlammend voicemailbericht in te spreken over het lef dat ze heeft om te slapen tijdens zo'n monumentaal moment, wanneer er op de achterdeur wordt geklopt.

En als ik opendoe?

Emmett Brodie staat daar. Hoofd gebogen, hand om het deurkozijn geklemd.

Er is geen greintje spijt te vinden in die prachtige ogen wanneer hij onder zijn donkere wimpers naar me opkijkt.

Maar die ogen zijn niets vergeleken met de glimlach die hij me toewerpt. 'Goedemorgen, schoonheid.' De zachte woorden strijken langs mijn huid terwijl hij binnenstapt en me voorzichtig achteruitduwt. 'Het is morgen.'

Mijn mond valt open en hij grijnst, pakt mijn kin vast terwijl mijn rug het aanrecht raakt.

'Ah,' fluistert hij, zijn duim langs mijn onderlip. 'Ik was even bang dat mijn pik daar niet in zou passen, maar nu ik dit zie, die perfecte mond van je, net als de rest van jou. Dat wordt geen enkel probleem, toch?'

Vuur vlamt op in mijn onderbuik, en ik moet moeite doen om mijn benen niet tegen elkaar te klemmen. 'God, wat ben jij arrogant, zeg.'

'Ik weet wat je nu denkt,' zegt hij zacht, terwijl hij me optilt en op de rand van het aanrecht zet. Zijn hand glijdt van mijn kaak naar de onderkant van mijn hals, waar hij me voorzichtig vasthoudt.

'Maar één blik was genoeg om te weten dat jij van mij moest zijn. Ik verdien je nu nog niet, maar ik zal de rest van mijn leven besteden aan het goedmaken daarvan. En als ik sterf, dan sterf ik als een man die jou waard is.' Hij kantelt mijn hoofd iets naar achteren, zijn mond op een zucht van de mijne. 'Zeg dat ik je mag hebben, schoonheid. Want het is jij of niemand.'

'Wat als ik nee zeg?'

'Dan is het voorbij. Dan stop ik ermee. Ik zeg het team vaarwel, verkoop mijn huis, ga terug naar mijn ouders en woon de rest van mijn zinloze leven in hun kelder, terwijl ik verlang naar de vrouw die ik liet gaan.' Zijn gezicht zakt iets dichterbij, zijn lippen raken de mijne zo licht dat het als vuur door me heen schiet. 'Maar je gaat

geen nee zeggen, of wel? Jij wilt aanbeden worden. Je verlangt ernaar. Je verdient het. En je wilt dat ik degene ben die dat doet.'

Het dunne bandje van mijn jurk glijdt van mijn schouder, en Emmetts ogen volgen de beweging. Zijn hand blijft bij mijn hals, zijn andere streelt langzaam mijn zij, laat kippenvetel achter op elke centimeter van mijn lichaam. Zijn vingertoppen raken mijn schouder, haken achter het bandje, maar in plaats van het terug te schuiven, houdt hij het stevig vast.

Mijn ademhaling is onregelmatig, mijn hart bonst. 'Deze jurk is een meesterwerk,' fluister ik hees.

'Nee.' Zijn lippen strijken langs mijn kaak en blijven even bij mijn oor hangen. 'Jij bent het meesterwerk.'

Ik sla een arm om mijn nek, mijn hand glijdt naar de achterkant van zijn hoofd, over het korte haar, en laat mijn vingers zinken in de dikkere golven bovenop. Het kost me al mijn wilskracht om zijn mond van de mijne te trekken, en ik glimlach bij het vleugje paniek dat in zijn blik opflakkert.

Ik schuif mijn kont iets verder naar achter op het aanrecht, en de satijnen band van mijn jurk scheurt in Emmetts vuist terwijl ik dat doe. Ik schuif de gladde rode stof omhoog langs mijn benen, wurm me uit mijn zwarte string, stop die in zijn borstzakje, zet mijn hakken op het aanrecht en spreid mijn dijen. 'Bewijs het maar, meneer Brodie.'

'Jezusmina.' Zijn lippen wijken uiteen in een diepe, wanhopige zucht, zijn pupillen zijn groot terwijl ze zich richten op waar ik hem wil hebben. 'Ik zal niet zacht zijn.'

'Maak je geen zorgen. Ik hou van ruw.'

Zonder aarzelen valt hij op zijn knieën, grijpt mijn dijen vast, trekt mijn kont naar de rand van het aanrecht en begraaft zijn gezicht waar het hoort, en ik sterf. Ik sterf, hier in een keuken die niet van mij is, met mijn blote kont op het aanrecht, terwijl een ijshockeyspeler zich tegoed doet aan mijn kutje.

Ik sterf keer op keer, een prachtige, met sterren gevulde dood terwijl Emmett Brodie zijn tong in me duwt en tegen mijn clitoris drukt. Terwijl hij me in zijn mond zuigt, mompelt hij dat hij wist dat ik zo zou smaken, als zijn laatste maaltijd in de dodencel. Hij stoot zijn vingers in me, krullend en veeleisend en zijn duim vindt mijn clitoris, en dan mijn kont, waardoor ik naar adem snak. Als ik hem vertel dat hij de eerste is die me daar aanraakt, belooft hij dat hij de enige zal zijn. Hij grijnst en kijkt toe hoe ik kreun en mijn rug krom zodat zijn duim dieper kan. Mijn kutje trekt zich samen rond de twee

vingers die hij in me stoot, zijn getrimde baard glinstert en zijn ogen schitteren wanneer hij me zijn smerige vrouw noemt en belooft me de rest van zijn leven te neuken waar en hoe ik maar wil.

Ik sterf, en ik kom klaar, en ik sterf, en ik kom klaar. Als ik weer klaarkom, zijn beide gaatjes gevuld en zuigt hij met zijn mond op mijn clitoris. En dan schenkt hij me eindelijk genade. Hij haalt zijn vingers weg, drukt zijn tong tegen mijn midden en likt me langzaam, van onder naar boven.

En dan staat hij tussen mijn trillende benen, houdt mijn blik vast terwijl ik naar adem snak, zijn riemgesp klettert als hij hem losmaakt.

‘Zeg me dat ik je mag hebben.’ Zijn broek valt op de grond. Hij doet niet eens de moeite om zijn knopen te openen, maar trekt zijn hemd over zijn hoofd. Godzijdank, want wauw, wat een lichaam. Zijn tanden zinken in zijn onderlip terwijl hij zijn duimen in de tailleband van zijn zwarte boxersshort haakt, en mijn ogen puilen uit als zijn dikke, enorme pik tevoorschijn komt.

W. A. U. W.

Wauw.

Wauw, wauw, wauw. Holy mother of fuck... Ik bedoel, het is gewoon... gewoon...

Hij pakt mijn kin vast en leidt mijn blik terug naar zijn geamuseerde blik.

Ik verspil geen tijd en zeg wat hij wil horen: ‘Je mag me hebben.’ Ik grijp zijn haar vast en trek hem naar me toe. ‘Je mag me hebben.’

Onze monden botsen op elkaar, en alles in mij komt abrupt tot stilstand. Mijn wereld stopt met draaien bij de smaak van hem, de zoetheid van mezelf op zijn tong terwijl hij de mijne streelt, de waanzinnige honger waarmee hij mijn mond opeist. Ik voel deze zoen tot diep in mijn kern, hoe hij mijn bloedbaan binnenstroomt, door mijn aderen klopt, terwijl hij mijn middel vastgrijpt en me stevig tegen zich aan drukt.

We trekken ons van elkaar los, happen naar adem. De honger in zijn blik wordt doorkliefd door de verrassing die zijn wenkbrauwen samentrekt. Zijn ogen glijden over mijn gezicht, volgen hoe ik twee trillende vingertoppen naar mijn lippen breng, de nasleep voel van wat er net is gebeurd, dat tintelende, verslavende verlangen naar meer.

Mijn borstkas gaat gejaagd op en neer, maar ik zweer dat mijn hart niet meer klopt. Het staat stil, verlamd, wachtend op iets wat het weer tot leven wekt.

Dan verdwijnt de frons op Emmetts voorhoofd, en de meest

adembenemende glimlach die ik ooit heb gezien verschijnt op zijn knappe gezicht.

‘Ik wist het verdomme,’ fluistert hij, vlak voordat hij mijn benen om zijn middel slaat.

Hij buigt zijn hoofd, en wanneer hij ‘Je bent de mijne’ fluistert tegen mijn lippen, begint mijn hart opnieuw te kloppen.

Deze zoen.

Deze zoen is alles waar je ooit van hebt gedroomd. Het zijn trillende handen, geknabbel aan lippen, adem die stukt in een greep die te strak is om los te laten. Het is hete adem, verstrengelde tongen, hongerige kreunen en wanhopige zuchten.

Het is het besef dat iedereen vóór hem niets betekende, want dit? Dít is hoe het voelt om te leven. Iets zo intens willen dat elk sprankje controle uit je lichaam glijdt met één enkele ademhaling. Ik wil het loslaten, alles, de macht die ik altijd zo stevig in mijn vuist hou, en hem laten nemen, ermee laten doen wat hij wil. Ik hoef me niet af te vragen of ik hem genoeg vertrouw. Dat doe ik gewoon.

Dat weet ik gewoon.

‘Je hebt de prachtigste pik die ik ooit heb gezien.’

‘Weet je wat?’ Zijn schouders trillen als hij uitademt en ik mezelf over zijn dikke lengte wrijf. ‘Toen ik mijn gezicht tussen je dijen begroef, dacht ik bij mezelf: “Dit is het mooiste kutje dat er bestaat.”’

‘Zo waar,’ weet ik uit te brengen, terwijl hij mijn haar om zijn vuist wikkelt en me achterover trekt, net genoeg zodat hij kan zien hoe ik naar hém kijk, terwijl hij me plaagt, langzaam zijn eikel naar binnen duwt en zich dan op het laatste moment weer wegtrekt. ‘Dit kutje is door de goden gemaakt.’

‘Het zal ook door een god worden vernietigd.’ Zijn duim houdt mijn onderlip vast. ‘Vernietigd voor iedereen behalve mij.’

‘Denk je dat het van jou is?’

‘Nog niet, maar dat wordt het wel.’ Hij haalt schokkerig adem terwijl hij nog dieper stoot. Hij veegt met zijn hand over zijn mond, terwijl zijn ogen over mijn lichaam dwalen. ‘Ik zal “de mijne” op elk deel van je lichaam tatoeëren dat van mij is.’ Hij duwt zijn vingertoppen stevig in mijn dijen voordat hij me wijd spreidt. ‘Laten we beginnen met deze heerlijke dijen.’

‘God, je praat te veel. Neuk me eerst en dan bespreken we hoelang je me mag houden.’

‘Daar valt niet over te discussiëren.’

‘Schattig dat je denkt dat jij de regels bepaalt.’ Ik rol met mijn

heupen, neem hem een beetje verder in me en knijp, glimlachend als hij naar adem snakt. 'Neuk me alsof je het meent, meneer Brodie.'

Zijn vingertoppen strijken langs mijn heupen terwijl zijn handen zich aan weerszijden van me op het aanrecht plaatsnemen, zijn lichaam boven het mijne. 'Mag ik eerlijk tegen je zijn, mevrouw Brodie?'

'Altijd. Een goed huwelijk is op eerlijkheid gebouwd, toch?'

Zijn blik, geladen, zoekt de mijne. 'Ik heb een condoom. In mijn portefeuille. Ik gebruik er altijd een.'

Zijn tong glijdt langs zijn lippen, en ik kan het niet laten mijn hand naar zijn borst te brengen en mijn vinger over de strak afgetekende spieren te laten glijden.

'Maar voor het eerst in mijn leven wil ik het niet. Geen excuses, geen praatjes. Ik ben gewoon fucking wanhopig om je helemaal te voelen.'

Zijn lippen glijden traag over mijn sleutelbeen, een pad omhoog zoenend langs mijn hals, tot bij mijn mond. 'Zeg me dat ik het moet gebruiken,' fluistert hij. 'Ik weet nu al dat ik jou nooit iets zal weigeren.'

Ik zou het moeten zeggen, toch? Ik ken deze man amper. En toch is het enige wat uit mijn domme mond komt: 'Ik slik de pil.' Een adem later voeg ik eraan toe: 'En ik ben clean.'

Er flitst iets donkers door zijn ogen, iets bezitterigs... 'Ik ook.'

En dan breng ik mijn domme, wanhopige mond naar zijn oor en fluister gretig: 'Geef me je pik.'

En dat doet hij. Jezus, dat doet hij.

Er is geen waarschuwing. Het gaat niet langzaam, is niet zacht. Het is een rollercoaster naar waanzin als Emmett Brodie een van mijn benen over zijn arm legt, de andere vastpint en in mij stoot.

Mijn ziel verlaat onmiddellijk mijn lichaam en mijn rug buigt zich terwijl hij keer op keer in me stoot. Hij vangt me op met een arm om mijn middel, trekt me naar zijn borst, zijn voorhoofd tegen het mijne gedrukt terwijl zijn vingers zich in mijn haar verstrengelen en me daar houden. Ik krab aan zijn schouders, haal mijn vingernagels over zijn rug en laat mijn sporen achter.

'Kun je geloven dat ik je heb toegelaten in zo'n... heerlijk kutje?' hijg ik, terwijl ik een kreet onderdruk als zijn pik zich diep in mij stoot. 'Ik ben zo... aardig.'

'De aardigste, schatje. Nu je mond, en op een dag? Je kont.'

'Wat een grote dromer.'

'Grote pik, grote dromen.'

Jezus, deze gast. Hij is arrogant, maar bij hem is dat sexy. 'Debbie

zei dat we niet kunnen neuken. Teamregels. Anders, als er een volgende keer was, zou ik je zeker mijn kont geven. Sorry.'

'Leugenaar,' zegt hij met een lach. 'Debbie zei dat er geen regels zijn; ik heb het al gevraagd.'

Mijn hart slaat een slag over. 'Heb je Debbie gevraagd of je met mij mocht neuken?'

'Nee, ik heb Debbie gevraagd of ik met je mocht dátén. Maar voor de duidelijkheid, als het antwoord nee was geweest, had ik gezegd dat het me geen reet kon schelen.' Hij trekt zich abrupt terug en voordat ik kan klagen, slaat hij op mijn clitoris, waardoor ik het uitschreeuw. 'En dat is omdat je tegen me hebt gelogen.'

Voordat ik weer kan liegen, trekt hij me van het aanrecht, duwt me tegen de muur en stoot weer in me.

'Fu-u-u-uck. Dat is mijn brave meisje, die mijn pik neemt.' Zijn handpalm komt op mijn keel terecht, omvat mijn mond en zijn duim strijkt over mijn onderlip. 'Weet je waarom het me niets zou hebben kunnen schelen? Je bent voor mij gemaakt, of misschien ben ik voor jou gemaakt.'

'Hoe weet je dat?'

En waarom denk ik hier überhaupt over na?

Waarom voelt het zo verdomd goed?

'Omdat mijn hart even stopte toen ik je zag. Omdat toen je je omdraaide om weg te lopen, mijn lichaam zei: "Ik denk het verdomme niet."' Zijn mond vindt de mijne in een vurige kus die me doet verlangen om in hem te verdwijnen. 'Omdat ik me nog nooit in mijn leven zo heb gevoeld als nu, in jou, alsof ik precies ben waar ik hoor te zijn. Ik weet niet waarom, maar elke keer als ik naar je kijk, schreeuwt mijn brein maar één ding: "van mij".'

'Je bent gestoord.' Mijn handen trillen als zijn heupen tegen mijn clitoris bewegen, en alsof er iemand een lucifer aansteekt, laait een vuurwerk diep in mijn buik op.

'En jij houdt ervan. Je wilt iemand die stapelgek op je is. Iemand wiens ogen je overal volgen zodra je binnenkomt. Iemand die nooit over je ophoudt. Die je wil op je best, op je slechtst, en zelfs wanneer je oud en grijs bent.'

'Hoe dúrf je? Ik blijf eeuwig vierentwintig, en dit prachtige haar zal nooit, maar dan ook nooit grijs worden.'

Emmett lacht, zijn glimlach voelbaar tegen mijn huid, elke beweging wilder dan de vorige. 'Hypothetisch: stel dat de wereld vergaat, en jij tóch ouder wordt en grijs, dan zou ik je nog steeds willen neuken tegen de muur.'

‘Aangenomen dat je pik dan nog werkt.’

‘Schatje, mijn pik zal altijd hard worden voor jou.’

‘Een ware romanticus.’

Hij lacht, maar als hij zijn hoofd optilt, zie ik in zijn ogen een rauwe, wanhopige intensiteit, alsof hij in mijn ogen naar antwoorden zoekt.

‘Verdomme,’ mompelt hij. ‘Ben ik gek geworden?’

‘Dat zou best kunnen.’ Mijn adem stukt, mijn rug hol terwijl hij in me blijft stoten. ‘Ik ga... ik ga... o god, ik ga klaarkomen.’

‘Kom klaar op mijn pik, en je zult de rest van je leven niet meer op een andere klaarkomen.’ Zijn hand glijdt iets steviger langs mijn hals, een woestheid in zijn ogen die me uitdaagt. Me uitdaagt om dit gevoel ergens anders te zoeken. ‘Dat is een belofte.’

‘Jij bent niet de baas over mij.’

‘Nee.’ Hij grinnikt en kijkt hoe ik tril. ‘Iets zegt me dat jij de baas bent. Maar hier? Met mijn pik in je? Dan ben ik de baas. Dus kom klaar en laat iedereen weten van wie dit kutje is als je het doet.’

En jezus, dat doe ik. Mijn muren breken, of misschien is het de wereld. Mijn zicht wordt zwart, bezaaid met sterren, en het enige wat ik hoor is Emmetts ruwe stem in mijn oor terwijl ik zijn naam roep.

‘Dat is mijn fucking meisje.’

‘Wat een gulzig kutje.’

‘Drijfnat voor mij.’

‘Van mij.’

Van hem. En als hij in me klaarkomt, voel ik dat ook.

Voordat ik op adem kan komen, gaat hij op zijn knieën zitten, legt een been over zijn schouder en begraaft zijn mond tussen mijn dijen. Hij likt me helemaal schoon.

En als hij klaar is?

Dan dwingt hij me tegen de muur en grijpt mijn haar in zijn hand. Hij dwingt mijn mond open en spuugt dan onze mengeling erin. ‘Wil je op een dag mama worden?’ vraagt hij, als hij probeert mijn jurk en warrige haar te fatsoeneren maar er niet in slaagt. Ik vind het gek dat hij hiernaar vraagt terwijl hij nog steeds niet naar mijn voornaam heeft gevraagd.

‘Op een dag,’ zeg ik. Mijn adem stukt en ik struikel. Mijn benen kunnen officieel niet meer.

Emmett vangt me op bij mijn middel en fluistert zachtjes in mijn oor. ‘Dat wordt de op een na mooiste dag van mijn leven, net na de dag dat ik je mijn vrouw maak. De tweede, na vandaag.’

VAN BESTSELLERAUTEUR EN TIKTOK-SENSATIE BECKA MACK KOMT HET LAATSTE DEEL IN HAAR ZINDERENDE HOCKEYROMANCESERIE, WAARIN EEN KOPPEL WORDT GECONFRONTEERD MET EEN HARTVERSCHEURENDE UITDAGING DIE HEN DICHTER BIJ ELKAAR KAN BRENGEN, OF JUIST UIT ELKAAR KAN DRIJVEN.

Cara Hunter is een selfmade vrouw. Gedreven en onbevreesd. Ze heeft nog nooit een strijd verloren. Sterker nog: de enige keer dat ze door haar knieën ging... was voor hem.

Emmett Brodie is een van de populairste spelers in de ijshockeywereld, maar zodra hij Cara ziet, gaat er maar één gedachte door zijn hoofd: zij is van hem. En hij doet er alles aan om haar aan hem te binden.

Met een liefde die allesomvattend en intens is, worden ze het powerkoppel en het fundament van hun familie.

Maar wanneer ze besluiten dat ze klaar zijn voor een kind, ontdekken ze al snel dat zwanger worden allesbehalve vanzelf gaat. Terwijl ze de strijd aangaan met onvruchtbaarheid, een gevecht dat hen grondig op de proef stelt, wordt duidelijk hoe sterk hun band echt is.

Ze dachten dat ze samen alles aankonden.

Maar hoe overleef je, als je nauwelijks nog kan ademen?

SYMPUBLISHING.BE

 SYMPUBLISHING